

Szerző
Taizs Gergő

Dátum
2026. jan. 02.

VERS

["KÉSHET A TAVASZ...?"]

ÖNMAGÁBAN PERSZE SEMMI

["KÉSHET A TAVASZ...?"]

Örökbe fogadtam egy fekete, egyszemű macskát.
Kölyökkorában ütés érte a fejét, így vesztette el
a másik szemét. Gyakran ül az ablakban, bámulja
a fákon billegő madarakat, a járdán suhanó embereket.
Lakásban élt mindig, 52 m²-re szabott állandó
időjárás viszonyok közt. Az évszakokat az ablaküvegen
keresztül vagy szellőztetéskor, az időt a változásban
észleli. *Panta rhei.* (Adjatok egy biztos pontot,
és beforgatom a szobába az utca zaját!)
Unalmában Hubble-gömböt pofozgat, az asztalról
lehulló téridő szilánkjaira szakad. Az univerzum túlnő
mindannyiunkon, egyszer használatos műremek.
Az időnek önmagában persze semmi értelme.

A pókok felköltöztek a macskától távoli sarkokba,
a függönyök már kevésbé szerencsések. November 20-a van,
a holnapra prognosztizált napsütéses órák száma nulla.
Tavasszal ez is megváltozik, ebből fakad minden
rügy. Habár úgy tűnhet, nincs jelentősége, de együtt
keletkezünk mi, a fák, a madarak, a macska és a novemberi köd.
Ha leköltöznék a földszintre, lassabban telne a tél.

kép | vecteezy.com